ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

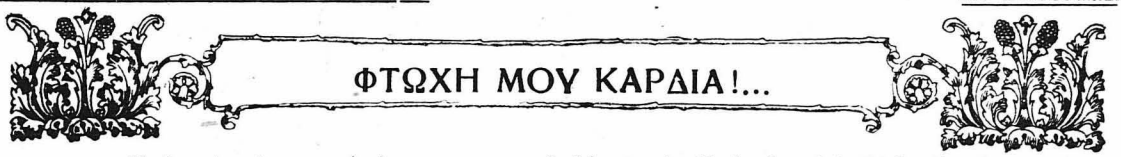

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό..., συνέχισε ὁ πρίγκηψ. Γιατὶ κι' ἐσεῖς τῆς ἀξίζετε κ' ἡ Ζερμαὶν σᾶς ἀξίζει. Θὰ γίνετε εὐτυχισμένοι μὲ τὴν ἀγάπη σας καὶ πολὺ γρήγορα θὰ παρηγορηθῆτε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ ποὺ γίνηκε ἕνα μικρὸ ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας σας!

— Πρίγκηψ, ἐπανέλαβε ὁ Κάρολος, σᾶς ἱκετεύω, μὴ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ὁ Ραὰμ Σὶγκ σταύρωσε τότε τὰ χέρια ἐπάνω στὸ στῆθος του καί, παίρνοντας μιὰ στάσι σοβαρῆς μεγαλοπρεπείας, εἶπε :

— Ἔτσι πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω, παιδί μου. Γνωρίζω ἀρκετὰ τὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σᾶς παρεξηγήσω. Ὅταν πρὸ ὀλίγου μιλούσατε στὴ Σιμώνη γιὰ ἔρωτα, εἴσαστε εἰλικρινής, χωρὶς ὡστόσο ν' ἀπατᾶτε καὶ τὴ Ζερμαίν, στὴν ὁποία πραγματικὰ ἀνήκετε. Ἐγὼ ὅμως ποὺ ξέρω καλύτερα τὴν ψυχική σας κατάστασι καὶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω τὴ μεγάλη θυσία σας, ὄχι μόνο νὰ σᾶς κατηγορήσω δὲν μπορῶ, ἀλλὰ ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ νὰ σᾶς θαυμάζω, ἐπειδὴ τηρήσατε τίμια τὸ λόγο ποὺ μοῦ εἴχατε δώσει.

Ἔπειτα ὁ πρίγκηψ γύρισε ἀνατολικὰ κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι του, σὰν σὲ ἐπίκλησι, ψιθύρισε :

— Ὦ, Ἰνδία, ἱερὴ γῆ, ὅπου ἀναταύονται ὅλοι οἱ ἀγατημένοι μου κι' ὅπου θὰ γυρίσω κι' ἐγὼ σὲ λίγο γιὰ ν' ἀφήσω σ' ἐσένα τὰ κόκκαλά μου... Ἴσως νὰ ἔσφαλα ἀφίνοντας τὸ χῶμα σου, ποὺ κλείνει τὴ σκόνη τῶν προγόνων μου.... Ὡστόσο οἱ θεοὶ γνωρίζουν καλὰ πόσο ὑπόφερα ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσί μου καὶ ἂν χωρίστηκε καθόλου ἡ σκέψι μου ἀπὸ σένα.... Ἀλλοίμονο! Μονάχα γιὰ τὴ Σιμώνη, γιὰ τὴν ἀγατημένη μου κόρη, ἔφυγα κι' ἦρθα ἐδῶ στὴν ἀκτὴ τῆς Γαλλίας, γυρεύοντας ἕναν οὐρανὸ πιὸ γαλήνιο, ἕνα κλίμα πιὸ γλυκό, ἕναν ἀέρα πιὸ δροσερό.... Τώρα ὅμως ὅλα ἐτελείωσαν...

Ὁ Κερβὰλ εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ πρίγκηπος πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα καὶ συγκινήθηκε βαθειά.

— Εἶνε φοβερὴ ἡ δοκιμασία αὐτὴ γιὰ τὴν ἡλικία μου, παιδί μου, εἶπε μὲ κόπο ὁ πρίγκηψ. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω νὰ φεύγη, πρὶν ἀπὸ μένα, ἀπ' τὸν κόσμο, ἕνα νέο πλάσμα, ποὺ φανόταν προορισμένο νὰ ζήση πολλὰ χρόνια....

Ὁ Κάρολος δοκίμασε νὰ καταπραΰνη τὴν ἄπειρη θλῖψι του καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὰ γιατὶ ἀπελπιστήκατε τόσο πολύ; Ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε πάντοτε ἀκατάδλητος κι' ἕτοιμος νὰ ὑπακούσετε στὸ θεῖο θέλημα, πῶς ἐλυγίσατε κάτω ἀπ' τὸ βάρος μιᾶς συμφορᾶς, ποὺ ἴσως δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ; Δὲν βλέπετε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα; Κι' ἂν εἶν' ἔτσι, ἔστω, ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάμη ἕνα θαῦμα;

Ὁ Ραὰμ Σὶγκ σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του, ἔβαλε τὸ χέρι του ἀπάνω στὸν ὦμο τοῦ Καρόλου καὶ μὲ τὸν ἀργὸ τόνο τῶν σοφῶν καὶ τῶν προφητῶν εἶπε :

— Παιδί μου, σ' εὐγνωμονῶ γιὰ τὴν παρηγοριὰ ποὺ προσπαθεῖς νὰ σταλάξῃς στὴν πονεμμένη μου καρδιά. Μὴν ἀνησυχεῖς ὅμως. Δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ ἀδυναμία καὶ δὲν ἐξεγείρομαι κατὰ τῆς Θείας θελήσεως. Δὲν ὑποδέχομαι μὲ κατάρες τὴν ἀναλλοίωτη ἀπόφασι ποὺ θὰ μὲ συντρίψη. Ἀναγνωρίζω τὴν ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ βρίσκω ὅτι ἀφορμὴ τῶν πόνων μας εἶμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ποὺ δὲν προετοιμάζουμε τὴν ψυχή μας ν' ἀντικρύσῃ τὸ αἰώνιο φῶς τῆς ἀθανασίας. Τὰ δάκρυά μας ὅμως εἶν' ἀναγκαῖα, γιατὶ καταπραΰνουν τὸ Σίβα καὶ διαθέτουν εὐνοϊκὰ τὸ Βράχμα ἀπέναντί μας. Ἄλλωστε, πότε πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος περισσότερο τὸ Θεὸ καὶ αἰσθάνεται καθαρώτερη τὴ θεία παρουσία; Μονάχα ὅταν κλαίη. Κι' ἔχει δίκηο ἕνας ποιητής σας, ὁ μεγαλείτερος ἴσως, ποὺ ἔγραψε αὐτοὺς τοὺς ἀθάνατους στίχους :

Μιλᾶ ὁ Θεὸς ψηλὰ ἀπὸ τὴ γαλήνη
τὴ θεία, καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἀποκριθοῦμε.
Τὸ μοναχὸ ἀγαθὸ ποὺ στὸν κόσμο δίνει,
εἶνε νὰ κλαῖμε κάποτε, ἂν μποροῦμε...

Ἡ φωνὴ τοῦ πρίγκηπος σταμάτησε ἔξαφνα κι' ἕνας λυγμὸς βγῆκε ἀπ' τὸ στῆθος του, καθὼς ἔπεφτε κουρασμένος ἀπάνω στὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖο τὸ σκέπαζαν τὰ κλαδιὰ τῆς εὐκαλύπτου.

Ὕστερα ἔρριξε τὸ βλέμμα του πέρα πρὸς τὴ θάλασσα κι' εἶπε :

— Ναί, κλάψε, δυστυχισμένε γέρο, κλάψε... Κλάψε ὥσπου νὰ στερέψη ἡ πηγὴ τῶν δακρύων σου, κλάψε τὸ ἀγαπητό σου παιδί! Βγάλε ὅλον τὸν πόνο ποὺ σ' ἀπόμεινε στὴν καρδιὰ καὶ γκρεμίσου πειά, γέρικη βελανιδιά, ποὺ τὰ κλωνάρια σου κοπῆκαν καὶ μόνο ὁ κορμός σου βαστᾶ...

Ἔξαφνα σηκώθηκε ὀρθὸς καί, μὲ μιὰ ἀπότομη λάμψι στὰ χαρακτηριστικά του πρόσθεσε :

— Ἐσεῖς, Κερβάλ, δὲν πιστεύετε βέβαια τοὺς οἰωνούς. Ἐμεῖς ὅμως, τὰ τέκνα τῆς Ἰνδίας, τοὺς πιστεύουμε. Μάθε λοιπόν, ὅτι ἔχασα κάθε ἐλπίδα γιὰ τὴν Σιμώνη ἀπ' τὴ βραδιὰ τῆς μπόρας ποὺ ἔπεσε ὁ κεραυνὸς στὴν κατοικία μας καὶ μάλιστα ἐπάνω στὸ δέντρο ποὺ μᾶς σκεπάζει αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀπὸ τότε μεγάλωσε ἡ ἀδυναμία μέσα στὴν ψυχή μου καὶ κατάλαβα νὰ ἔφτασε τὸ μοιραῖο, τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προβλέπη, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τὸ ἀποφύγη!

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι αἰσθανθήκατε καὶ σεῖς τὴν μαύρη φτερούγα τοῦ πεπρωμένου νὰ χτυπάη τὸ μέτωπό σας; εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Κερβὰλ τοῦ ἄρπαξε τὰ χέρια καὶ τοῦ φώναξε :

— Μὰ ἀπελπιστήκατε ἀπὸ τώρα, στὰ σωστά σας; Ἀρχίσατε ἀπὸ τώρα νὰ πενθεῖτε; Δὲν σᾶς ἔμεινε καμμιὰ ἐλπίδα; Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ ἐλπίζω ἀκόμη καὶ δὲν θὰ πιστέψω στὸ μοιραῖο, παρὰ μόνον ὅταν...

Σταμάτησε ἀνατριχιάζοντας καὶ μὴ τολμῶντας νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του, γιατὶ τοῦ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἡ φοβερὴ εἰκόνα τοῦ θανάτου.

Ὁ πρίγκηψ μάντεψε τὴν αἰτία τῆς διακοπῆς του καὶ τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε λοιπόν, ὅτι αἰσθανθήκατε κι' ἐσεῖς παρ' ὅλη τὴν αἰσιοδοξία σας, τὴ μαύρη φτερούγα τοῦ πεπρωμένου νὰ χτυπάη τὸ μέτωπό σας;

Ὁ Κάρολος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Ἂς μὴν ξεγελιούμαστε πειὰ μὲ ψεύτικες παρηγορίες, ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ. Τ' ἀγγελοῦδι μας σὲ λίγο θὰ μᾶς ἀφήσῃ... Μερικὲς φορὲς κρύβομαι σὲ καμμιὰν ἄκρη καὶ τὴν παρακολουθῶ. Κυττάζω τὰ μάτια της καὶ τὰ βρίσκω γεμᾶτα λάμψι, σὰν νὰ ἀνταναχλοῦν τὸ ἄπειρο. Ἀπολησμονιέται ὧρες ὁλόκληρες κυττάζοντας τὸν ὁρίζοντα καὶ σιγὰ—σιγὰ χάνει τὴ συναίσθησι τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ κάθε μέρα γίνεται ὡραιότερη ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ φύγη γιὰ τὴν ἀθανασία καὶ δὲν θὰ τὴν βασανίζουν πειὰ οὔτε ἡ ἀνοιξι, οὔτε τὸ φθινόπωρο, οὔτε ἡ ὡχρότης τῆς ἡμέρας, οὔτε ὁ ἐφιάλτης τῆς νύχτας!

Ὁ Κερβὰλ δὲν ἐπιχειροῦσε πειὰ νὰ τὸν παρηγορήση, ἀλλὰ τὸν ἄκουγε, βουβός, λυπημένος.

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω γιατὶ σοῦ μιλάω ἔτσι αὐτὴ τὴ βραδιά, εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ἡ καρδιά μου εἶνε ματωμένη κι' ἡ πληγὴ ἀγιάτρευτη.... Θέλω νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὸν πόνο μου σὲ κάποιον καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἀκοῦς. Λοιπόν, ναί, τὴν ἀγαπᾶς κι' ἐσὺ χωρὶς ἀμφιβολία, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀγαπᾶει ἕνας πρόσκαιρος ἄνθρωπος ἕνα οὐράνιο ὅραμα. Καὶ ὅμως ἦταν προωρισμένη νὰ γίνη συντρόφισσά σου ἐδῶ στὴ γῆ καὶ νὰ συμμεριστῇ τὶς χαρές σου καὶ τὶς θλίψεις σου...

Καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη ἐξακολούθησε :

— Ἐγὼ σ' αὐτὴν εἶχα στηρίξει κάθε ἐλπίδα μου καὶ κάθε ὀνειροπόλησί μου. Ἔλεγα ὅτι θὰ ξεψυχοῦσα κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν ματιῶν της καὶ θὰ πήγαινα στὸ μέρος ὅπου δὲν πεθαίνουν ποτέ. Ἂν ἔφευγα ἀπ' τὸν κόσμο πρὶν ἀπ' αὐτή, θἄμουν εὐτυχισμένος. Θὰ νόμιζα πὼς τὸ πρόσωπό μου δὲν ἔχει ρυτίδες, πὼς τὰ γόνατά μου δὲν λυγοῦνε, πὼς τὰ χέρια μου δὲν τρέμουν...

» Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί μεγάλη δύναμι ἔπαιρνα ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί. Ὅταν ἐπήγαινα κοντὰ στὴν κούνια της ἢ ὅταν ἀναπαυόταν, ψελλίζοντας ἀκόμη στὴν ἀγκαλιά μου, μοῦ φαινόταν πὼς ἡ καρδιά μου τῆς χάριζε ὅλη τὴ φλόγα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ ὁ ἥλιος. Ὅταν ἄγγιζε τὰ λουλούδια, μοῦ φαινόταν πὼς μεθοῦσα ἀπ' τ' ἄρωμά της. Ὅταν μοῦ μιλοῦσε μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα οὐράνιες μελωδίες...

(Ἀκολουθεῖ)

...Κι' ἐχωρίσαμε γιὰ πάντα!...

(Ἀνάβει ἄλλο σιγάρο).

....Ὕστερα ἀπὸ τὸ σπαραγμὸ αὐτὸν τῆς καρδιᾶς μου, ἐγνώρισα ἐσένα, ἀγαπημένη μου Κοκκλίτσα. Καὶ σοῦ χάρισα ἀμέσως τὴν ἀγάτη μου, τὴν ὁποία περιφρόνησε Ἐκείνη. Πόση ἀνακούφισι, πόση παρηγοριὰ βρῆκα στὸν ἔρωτά σου!... Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ἀπὸ τὴν ἀγάτη σου!... Τὸ φωτεινὸ προσωπάκι σου, μοῦ φανερώνει τὴν πίστι σου, τὴν ἀφοσίωσί σου σ' ἐμένα... Τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο, τὴν αἰώνια εὐγνωμοσύνη σου, γιατὶ σ' ἔβγαλα ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὶς ἀράχνες τοῦ παλαιοπωλείου. Ἡ ζωή μας θὰ εἶνε ἕνας ἀδιάκοπος ὕμνος τῆς ἀγάπης μας, τῆς εὐτυχίας μας!...

(Ἔξαφνα ἕνα δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου μπαίνοντας ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο παράθυρο, ἀναποδογυρίζει τὴν Κοκκλίτσα τῶν Σεβρῶν καὶ τὴν κάνει κομμάτια. Ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα σβύνει καὶ βαθὺ σκοτάδι ἁπλώνεται γύρω).

LUCIO D' AMBRA